

سخنرانی جناب دکتر علیرضا نوربخش پیر عشق

یا حق

یکشنبه ۸ تیرماه ۱۳۹۹

هر سال در این روزها، بسیاری از ما در خانقاه بنبوری جمع می‌شدیم تا عشق و وحدت را جشن بگیریم.

این اولین باری است که پس از سال‌ها نمی‌توانیم به عنوان یک خانواده معنوی گرد هم آییم. با این حال گردهمایی ما امسال مجازی خواهد بود و از طریق اینترنت صورت می‌گیرد. این نوع گردهمایی شاید ایده‌آل نبوده، یا با عشق و صفایی که در کنار آدم‌های مختلف، با ملیت‌های گوناگون، تجربه می‌کردیم، قابل قیاس نباشد. اما من باز هم خوشحالم که هنوز چنین فرصتی را در اختیار داریم. برای من این گردهمایی مجازی یادآور این مسئله است که نباید نعمت‌های خود را در این دنیا نادیده بگیریم.

دَم غنیمت است و ما باید برای استفاده از این لحظه نهایت سعی‌مان را بکنیم. چرا که آینده نامعلوم است و نمی‌دانیم که چه پیش رو خواهیم داشت. برای مثال تا همین اواخر، آن زندگی که هدفش عشق ورزیدن و خدمت کردن به دیگران بود، زندگی ارزشمند و الگویی مناسب برای همگان محسوب می‌شد، اما وقایع اخیر در دنیا نشان داده است که چنین نگرش‌هایی که روزی مورد قبول همگان بوده‌اند، امروز سوال‌برانگیز شده‌اند. خودخواهی، ملی‌گرایی و ترس از بیگانگان آزادانه در کشورهای مختلف تبلیغ می‌شود و برای رهبران دنیا غیر معمول نیست که در ملاء عام و در رسانه‌ها از ایدئولوژی‌های نژادپرستانه دفاع کنند.

شکی نیست که ما در دوران آشفته‌ای زندگی می‌کنیم. تصوف مکتب عشق است و صوفیان در طول تاریخ پاسخ نفرت و دشمنی را با محبت داده‌اند. گاهی جواب نفرت را با عشق دادن به طرف مقابل می‌فهماند نگرش دیگری هم می‌تواند وجود داشته باشد، اما عشق و محبت اغلب در این مواقع کم‌اثر است و آدم‌هایی که می‌خواهند میان مردم تفرقه بیندازند و نفرت را ترویج دهند، بدون توجه به پاسخ دیگران به کار خود ادامه می‌دهند.

به عنوان پیروان مکتب تصوف، ما گزینه‌ای جز اصرار ورزیدن به عشق و شفقت نداریم و بر این باوریم که عشق تنها راه درست برای بشریت است. حتی اگر این باور و این شیوه به ریشخند کردن ما، یا نادیده گرفتن مان بینجامد.

اما برای برخی، یعنی کسانی که درون کاوی کرده‌اند و توفیقی نصیب‌شان شده تا وحدت وجود را تجربه کنند، محبت کردن در مقابل اظهار دشمنی راحت‌تر و طبیعی‌تر است و البته آنها بهتر می‌توانند جلوی اعتقادات دشمن‌ساز و تفرقه‌انداز بایستند. تجربه مستقیم وحدت به آنها آموخته که تفکیک انسان‌ها بر اساس نژاد، رنگ پوست، فرهنگ، اعتقادات و یا باورهای مذهبی، به رنج و مصیبت و شاید حتی به انقراض بشر منتهی شود.

اما آنهایی که هنوز وحدت وجود را تجربه نکرده‌اند باید به حس درونی خود و ایمان‌شان به خداوند تکیه کنند و باور داشته باشند که عشق و شفقت تنها راهی است که ارزش رفتن دارد. این راه بر روی همه انسان‌ها باز است و در این برهه از تاریخ بشر نیاز آن بیش از پیش احساس می‌شود.

بیاپید از این فرصت استفاده کنیم تا راه عشق را به عنوان تنها راهی که ارزش تبلیغ دارد، جشن بگیریم. به امید این که روز بشریت نیز قادر به درک این مهم شود و راه عشق را برگزیند.

به گفته حافظ:

عاشق شو ار نه روزی، کار جهان سر آید ناخوانده نقش مقصود از کارگاه هستی

یا حق